

Децата в сърцето на нашата планета

Ирина Николова Топчиева

старши учител в Детска градина „Синчец“ - 2 – гр. Сливен, област Сливен

Имало едно време, има я и сега - една планета, наречена Земя. Така започват всички приказки, които са ни чели, когато сме били деца, а сега ние четем на нашите деца, защото така трябва и е така от вечни времена. Всеки път, когато погледна в широко отворените, чисти и любознателни очи, се връщам в моето детство и се сещам за малкото русо момиче, с ранени колена, от вечното бягане и падане. Всичко изплува на мига, все едно е било вчера. Та нали великият Айнщайн ни убеждава, че няма минало и бъдеще и че всичко се случва сега. Всеки път ги гледам и ми се иска да се смея и тичам заедно с тях, да се спусна от пързалката и да усетя потъване в пространството. Да се залюлея на люлката и да си припомня за гравитацията.

Гледам как играят и не виждам деца, а светещи кълба с искрици разум, слезли на земята, за да допринесат за хода на еволюцията - човешка и планетарна, както е казал Учителя. А може би са дошли от сърцето на земята, от жаркия огън на онова туптящо огнено сърце на нашата планета.

Или пък от синьото небе, по коридор въздушен, слънцето изпраща своята светлина чрез малки топчета любов, при някое жадуващо семейство за светлина и нов живот.

Гледам и си мисля: да, и аз така дойдох и всички ние, но днес макар пораснали и помъдрели, понякога приведени от грижи, ние все още носим светлата искрица и онези невидими крила, които ни помагат, да не падаме в трудни моменти. Децата са най-могъщата движеща сила. Те са изворът, от който черпим надежда, упование, вяра и духовни сили. Те ни учат на мъдрост, търпение и всеотдайност. Те ни учат на любов и прошка, учат ни да виждаме не с очите, а със сърцата. И най-много ни учат на любов и да летим с невидими крила.